

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Petri Cvnæi de Repvblica Hebræorum Libri III

Cunæus, Petrus

Lvgd. Batavor., 1632

Cap. IV. In quas angustias Iudæos septimus quisque annus detruserit.
Alexandri Magni beneficium huic genti concessum ob quandam
vaticinationem. Iudæorum rara olim commercia cum exteris gentibus. ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65527](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65527)

bi Maimonides est illo libro quem
 מִיָּסוּדֵי אֱלֹהִים appellat, in quo rerum occulta-
 rum mira secreta sunt.

CAPVT IV.

*In quas angustias Iudæos septimus quisque
 annus detruferit. Alexandri Magni
 beneficium huic genti concessum ob
 quandam vaticinationem. Iudæorum
 rara olim commercia cum exteris gen-
 tibus. Quanta in ignoratione rerum
 Iudaicarum versati sint Græci. Ari-
 stotelis commentum de Callanis Indiæ
 sapientibus. Quibus rebus vita mores-
 que civium immutentur. Qui cives
 optimi. Nullis artificiis Iudæos cele-
 bres fuisse; idque in laude positum.
 De opificibus.*

TALES leges, atque ejusmodi scita He-
 bræi acceperunt, qui res opesque
 omnes suas in agris habebant. Ex illis
 vel abundantia eorum, vel egestas pe-
 pendit. Cujus rei ego maxima docu-
 menta hæc habeo, quod quoties pecu-
 nias illis exteri reges imperaverunt,
 septimus quisque annus ita in angu-
 stum oppido omnes eorum copias
 coëgit, pene ut pendere eas nequive-
 rint. Erat enim edicto legis cautum, ne
 per illam tempestatem terra coleretur.

B

neve

néve quis fruges tunc colligeret, quæ
 omnis pecuniæ fundamentum erant.
 Alexander Macedo, cum Ierofolyma
 ex Danielis libro didicisset dominatio-
 nem Persarum olim Græco ab homi-
 ne destruendam, lætus vaticinio, quasi
 ad se pertineret, Iudæos petere ingens
 beneficium aliquod iussit. Ibi illi signi-
 ficavère, nihil sibi posse majus dari,
 quàm uti ne rex septimi anni tributa
 exigeret. idque impetrarunt. Mox id
 Samaritanis, multa pro se cum dice-
 rent, negatum est. Sed omnium eo-
 rum, quæ de hoc genere afferri pos-
 sunt, nihil luculentius est, quàm Apio-
 ni quod Flavius Apolog. 1. respondet
 pro popularibus suis, cum inquit;
 ἡμεῖς ἔτε χῶραν οἰκῶμεν παράλιον,
 ἔτε ἐμπορίας καίρομεν, ἔδ' ἐταῖς δια-
 τῆτων πρὸς ἄλλας ἐπιμιξίας· αἰδ'
 εἰσὶν μὲν ἡμῶν αἱ πόλεις μακρὰν ἀπὸ
 θαλάσσης ἀνωκισμένα, χῶραν ἣ ἀ-
 γαθὴν νεμόμενοι, ταύτῃ ἐμποροῦμεν.
 Nos neque terram habitamus, quæ mari
 vicina est, neque negotiationibus gaude-
 mus, neque earum causa nobis consuetudo
 cum aliis gentibus est, sed sunt urbes qui-
 dem nostræ procul à mari sitæ: ipsi autem
 nos regionem bonam incolentes, hanc cum
 labore exercemus. Enimverò, cum di-
 versas gentes ita negotiatio sociaverit,
 ut

ut quod genitum est usquam, id apud omnes natum esse videatur; soli Iudæi intra terræ suæ fines, iis contenti opibus, quas illic natura producebat, vitam procul cōmerciis agitavêre. Non enim maria transibant, neque exteros visabant, & ab his non visabantur. Ex quo illud contigit, ut multa de illis falsa prodiderint Græci, aliique. Per paucis enim notæ res eorum erant. Vnus Hecatæus comperta scripsit. Cæteri, ut famâ quidque & auditione acceperant, ita literis celebraverunt. Quod quàm periculosum in omni historia condenda sit, vel ex illo potest existimari, quod Ephorus, clarissimus olim scriptor, Iberiam, quam non viderat, unam esse urbem dixit, admodum mediis fidiis ridiculè. Non enim civitas, sed magna Hesperii orbis pars erat, & multis habitata populis est. Portentosum est, & cum summa inscitia conjunctum, quod Aristoteles apud Clearchum autumavit, Iudæos esse ab Indiæ sapientibus propagatos, sed nomen mutavisse. quippe philosophos illos, qui apud Indos Callani appellantur, in cava Syria Iudæos dici. Pudet me anilitatis, adeò hoc nihili est. Sed quod additum ibidem ab Aristotele est, neque supra fidem videtur, & ap-

quæ
ant.
ymæ
atio-
omi-
quasi
gens
igni-
lari,
buta
ox id
dice-
eo-
pos-
pio-
ndet
uit;
lov,
dra
ci id
dro
ai-
pdy.
mari
ude-
tudo
qui-
etem
cum
di-
erit,
ut

primè gloriosum sacrae genti est. Venisse enim ad se, in Asia cum esset, Iudaeum quendam ait, tantam eruditione atque scientiam hominem, uti praeter illos omnes Graeci, qui aderant, trunci esse & stipites viderentur. Vtique hoc longe pluris est, quam de gentis origine quod imprudenter retulit. satius enim erat, non attigisse eam, propterea quod incognita alienigenae erat. Ac mihi quidem sane Flavius etiam gloriari de Iudaeorum obscuritate videtur, cum in mediterraneis locis eos agere, & nullum aditum esse ad eos mercatoribus peregrinantibusque ait. Ita enim divitissime incorruptos mores servare, nihilque rerum ad copiam & luxum pertinentium illatum est, quibus perire potentissimi populi solent. Caetera vero sic subjicit idem Flavius; ut penitus superbire eum dicas: *χωρὸν ἄ-
γαθὴν γῆν ἐμεγίστοι, ταύτῃ ἐκπονεῖμεν,
terram fertilem habitamus, atque in cul-
tura ejus operam sumimus.* quasi nihil majus esse meliusve possit. Recitat Aristoteles in libris Polit. edicta quaedam ab antiquissimis legumlatoribus composita, quae Mosaicis pene similia sunt. Nam Oxylus quidem, Eliorum rex, praedia agrosque vetuit ad mutuum pecuniam opponi: & Locrensibus in-

terdictum fuit, ne avitas possessiones venderent. Quæ illuc pertinere maximus autor naturæ verique ait, uti ne populus cultionem agrorum desereret. Quare toties illud iterat in Politicorum libris, optimam esse rempublicam, cujus cives ex re rusticâ atque ex pastione vivunt. Cujus rei hanc causam reddit, ὅτι πολιτεύονται κατὰ νόμους. ἔχουσι γὰρ ἔργαζόμενοι ζῆν. & δύνανται ἰσχυροῦσθαι. quia ex legibus sequeresque suas regunt. habent enim ex opere suo quantum satis ad vivendum sit. Et tamen eis otiosi esse non licet. Cæteras respublicas, quas opificum & mechanicorum multitudo tenet, longè deteriores judicat, cum ignava eorum hominum desesque vita sit, neque ullum opus eorum cum virtute congruat. Ex quo jam fit, uti intelligatur, vanum frigidumque esse, quod Iudæis exprobrari vulgò Flavius ait, τὸ μὴ μηχανῶν δ' ἑταῖς ἔργων παρασχέειν, nullos in ea gente autores novorum operum, artificiorumque existisse. Laus equidem Iudæorum hæc maxima, non probrum est. Qui enim pulchrum esse potest ea invenisse, quæ exercere illiberale est; Vtique opifices omnes in sordidâ arte versantur: & bene eos Aristoteles servitutem quandam servire, sed limitatam,